

מס פהקס

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 606 יום ה' 5 בינואר 2012

השבוע בגיליון

עקב שינויי החקיקה: תיאומי המס יחכו... // הצעת חוק: היטל חודשי על דירות ריקות

לא דיווחת על הכנסה – אל תתבע בגינה אובדן הכנסה

עליון (בג"צ) – מ"ה – עידוד השקעות הון – עד גבול מסוים //

מע"מ – שומת מע"מ לדוכן פאלפל בהתאם למספר הפיתות שנקנו //

מע"מ – תשלום באמצעות קרקע אינו מחליף מזומן //

גביה של 23 מיליון בסופ"ש אחד ! // עו"ד הודה והורשע // דנציגר: התיק נסגר מחוסר אשמה // חברות ניהול יידרשו להון עצמי של 10 מיליון ש"ח

עדכונים מהשטח

תאמר
פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

עקב שינויי החקיקה: תיאומי המס יחכו..

האפשרי. בקשות שיתקבלו בתקופה שבין 1 בינואר 2012 ועד לפתיחת המערכת יישמרו במשרדי השומה, ישודרו עם הפעלת המערכת כאמור וישלחו בדואר לכתובת שתרשם על גבי הבקשה.

◆ עוד הודיעה הרשות, כי תאומי מס שניתנו במהלך שנת 2011 תקפים עד לתשלום משכורת בברואר ולא יאוחר מיום 13.3.2012.

◆ עפ"י הודעת רשות המיסים מיום 4.1.2012, לאור שינויי חקיקה במיסוי היחיד בפקודת מס הכנסה, שנעשו סמוך מאוד לתחילת שנת המס 2012, עורכת רשות המיסים בימים אילו התאמות אחרונות הנדרשות במערכת תאומי המס על פי הכללים החדשים. לפיכך, לא ניתן לבצע תיאומי מס עד ליום 25.1.2012. עפ"י ההודעה, הרשות פועלת להאיץ את פתיחת המערכת בהקדם

הצעת חוק: היטל חודשי על דירות ריקות

באמצעות הטלת היטל על דירות ריקות, שגורעות מהיצע הדירות ופוגעות באיכותו של המרחב הציבורי בסביבתן. ההצעה נועדה, בין היתר, למנוע את התופעה של "אזורי הרפאים", דהיינו רכישת דירות על ידי רוכשים בעלי אמצעים, פעמים רבות תושבי חוץ, אשר אינם מתכוונים להתגורר בדירות דרך קבע, ואף אינם משכירים אותן. דירות אלה משמשות כבתי קיט למשך תקופת זמן מוגבלת בכל שנה, ולכן, למעשה, נגרעות ממספר הדירות המוצעות להשכרה, וכל זאת בזמן שהיצע הדירות קטן ממילא. ההיטל נועד למעשה לתמרץ את בעלי הדירות הריקות להתגורר בדירה, או לחלופין, להשכירן.

◆ יצויין, כי שיעור ההיטל זהה לשיעור מס הרכוש שנקבע על פי חוק מס רכוש וקרן פיצויים, תשכ"א-1961, בטרם מס זה בוטל למעשה. עפ"י דברי ההסבר, הטעם לזהות בין השיעורים טמון בכך שקיימת חפיפה בין תכליות מס רכוש לבין תכלית ההיטל האמור. שיעור זה של מס רכוש נתפס בעיני המחוקק כראוי ומספיק לשם תמרוץ בעלי הקרקע לפיתוחה, ואין מניעה כי שיעור זה יתאים גם לגבי תמרוץ בעלי דירות ריקות.

◆ ביום 2.1.2012 הונחה על שולחן הכנסת ע"י ח"כ איתן כבל, אנסטסיה מיכאלי ו-6 ח"כ נוספים הצעת חוק היטל על דירה ריקה, התשע"ב-2012.

עפ"י ההצעה, כ"דירה ריקה" תיחשב דירה אשר אין אדם המתגורר בה בפועל לפחות למשך 5 חודשים בשנה. חובת תשלום ההיטל לא תחול על דירות העומדות למכירה בידי קבלן.

מוצע, כי לשר הבינוי והשיכון תינתן הסמכות להכריז על אזורים מסוימים ככאלה בהם ייגבה ההיטל. ניתן להניח כי אזור כזה יהיה אזור בו קיים משבר דוור, ואשר בו, על פי הנתונים שבידי השר, הביקוש לדירות עולה בהרבה על ההיצע.

◆ בגין "דירה ריקה" באזור שנקבע ע"י השר כאמור, ייגבה מבעל הדירה היטל חודשי בשיעור של 2.5% משווי השוק של הדירה. ההיטל ייגבה בידי הרשות המקומית, אשר לה תהיה הסמכות לקבוע כי דירה שבתחומה הינה "דירה ריקה". מוצע מנגנון לשומת שווי השוק של הדירה הריקה, אשר יהיה מבוסס על שומה בידי שמאי מקרקעין שימונה על ידי הרשות המקומית הרלוונטית. השומה תהא נתונה לערר.

◆ עפ"י דברי ההסבר, מטרתו של החוק המוצע היא לקדם דוור בר השגה באזורי ביקוש,

לא דיווחת על הכנסה – אל תתבע בגינה אובדן הכנסה רוזנברג אברהם, משפטן (יועץ מס); אורי גולדמן, עו"ד גולדמן ושות' - משרד עורכי דין

במילים אחרות, מטרת הסעיף למנוע מצב בו תובע מבסס את תביעתו על הכנסה שהייתה לו, הכנסה החייבת במס, אולם המס המתחייב לתשלום מאותה ההכנסה לא דווח ולא שולם.

עוד נציין, כי בין מילותיו של החוק ישנה אימרה סמויה שמצביעה כביכול על צדק חברתי והאומרת לתובע הנזקק לעזרת ביהמ"ש, הממומן מכספי הקופה הציבורית: לא יתכן כי תובע המבקש פיצוי בגין אובדן הכנסה, יקבל אותו מבית המשפט במקרה בו הוא לא דיווח על ההכנסה לרשויות המס (שהרי הפיצוי מחושב עפ"י ההכנסה בעבר).

בפסק הדין ת"א 53687-08-10 גלצ'נקו נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (להלן-"פסק הדין") מיום 15.12.2011, כב' הש' מנחם קליין זוכה סעיף 144 לפקודה להתייחסות רבה ומיושם כאמור לעיל על המקרה. וכך כותב ביהמ"ש בפסק הדין: "בעוד שבבית המשפט יושבים שופטים "פלייליסטים" המתייחסים בחומרה רבה כלפי משתמטים מתשלום מיסים ודיווח לרשויות המס על הכנסותיהם. יושבים אנו "הנזיקיסטים" ומתייחסים בסלחנות ובאדישות ועוברים לסדר היום כאילו דבר לא קרה כשאנו מקבלים עדויות מהן עולה ברורות שבעל דין הרוויח כספים רבים ב"שחור" ולא דיווח לרשויות המס..."

עוד קובע ביהמ"ש: "נכון שהנחת המחוקק בוססה, אם כן, על ההנחה שבית המשפט הדין בתביעת נזיקין יביא בחשבון לעניין הפיצוי הכנסות, גם אם לא דווחו, אך הדיווח לפקיד השומה על פי סעיף 144 יודא כי על הכנסות אלה ישולם המס לאחר הגשת התובענה".

מסכם ביהמ"ש וכותב: "סבורני שבימים אלו של מחאה חברתית ושל ניסיון לצמצם את יוקר המחיה המוטל על כלל אזרחי המדינה – בין היתר כתוצאה מהמסים העקיפים הגבוהים שבישראל – מן הראוי לבדוק דרכים להביא לתשלום מס ישיר אמיתי בכדי להפחית מהעומס העקיף הנ"ל".

יצויין, כי בסיום פסק הדין נכתב: "מתבקש מנהל בתי משפט לשקול האם לא מן הראוי להעביר למחוקק הערותיי... בכדי להפוך את הוראות סעיף 144 לאפקטיבית, כך שקיום הוראותיו יהווה תנאי להגשת תביעת נזיקין ודרישת פיצוי בגין ראש נזק של הפסד השתכרות לעבר ו/או לעתיד".

לאור האמור לעיל, נראה, כי כוונת ביהמ"ש "להחיות" את אותה "אות מתה" – סעיף 144 לפקודה, וליישמו בכל מקרה של תביעת נזיקין המעלה חשד להכנסה "שחורה" (כלשון ביהמ"ש).

לפיכך, מי שהפיק הכנסה ולא דיווח עליה, שישקול לפני שהוא תובע תביעה המבוססת על הכנסה זו... אחרת, יתכן שייצא (פיצוי) שכרו בהפסדו.

כידוע, אין המחוקק משחית מילותיו לריק, קל וחומר אם מילותיו מהווים תיקון או תוספת המשנה את מצב החוק ערב התיקון או השינוי, שכן מה הואילו חכמים בתקנתם?

למרות האמור לעיל, מדי פעם, במתכוון או שלא במתכוון, מילותיו של המחוקק בחוק, כזה או אחר, לא ממש זוכות "לתשומת לב" רבה ואף נחשבות בבחינת "אות מתה" בשל העובדה של אי השימוש בהן. ברור, כי לא למצב הזה ייחל המחוקק, קל וחומר מקום בו יש לעשות שימוש כמעט דרך קבע במילותיו של החוק בסעיף מסויים... אלא, שמסיבה שלא ברורה בנקל פוסח התובע, ואחריו בתי המשפט, על הציווי הבלתי מסוייג שבסעיף 144 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן-"הפקודה"), שהיה כלא היה...

במאמר זה, נרצה להתייחס לנושא אשר כמעט לכל אחד מאיתנו יש קשר אליו, בין במיישרין ובין בעקיפין, והוא נושא התביעה הנזיקית כאשר בדרך כלל אותה התביעה מבוססת על גובה הכנסתו של אדם.

לדוגמה, כאשר אדם (חו"ח) נפגע בתאונת דרכים למשל, בחלק מתביעת הביטוח שלו הוא תובע פיצוי בגין אובדן הכנסה/השתכרות בתקופה בה כתוצאה מהתאונה נבצרה ממנו יכולת ההשתכרות. דרישת פיצוי זו מכונה "פיצוי בגין אובדן כושר עבודה", ודרישת הפיצוי האמור הינה לגיטימית, נכונה וצודקת. עד כאן הכל ידוע, והכל מיושם כהלכה... מה שלא מיושם, הוא הציווי שבסעיף 144 לפקודה הקובע: "נישום המגיש לבית המשפט תובענה המתבססת על גובה הכנסתו ממקור כל שהו ימציא העתק ממנה לפקיד השומה שאצלו מתנהל תיקו, ואם אין לו תיק-ימציא את העתק למנהל".

עפ"י הסעיף האמור, בכל תביעה נזיקית בה התובע מבסס את תביעתו על הכנסותיו, אזי הוא חייב להמציא העתק מהתובענה לפקיד השומה. יתרה מזאת, הסעיף אומר, כי לא משנה אם לאותו תובע קיים או לא קיים תיק במס הכנסה כלומר, לא משנה אם התובע הוא שכיר, עצמאי, בעל שליטה, פנסיונר וכיו"ב, הוראת הסעיף חלה על התובע מיד כאשר הוא מגיש את התביעה לבית המשפט, תביעה המבוססת על הכנסותיו.

עובדתית, משנות השמונים בהן נכנס סעיף 144 לפקודה לתוקף, ספק אם ידע מישהו על קיומו. אולם, במהותו לא כך הדבר, שכן מטרת הסעיף הינה ליצור סינכרון או תאום בין התביעה המבוססת על גובה הכנסתו של התובע והכנסות הידועות לפקיד השומה, ולכך שתי מטרות:

המטרה האחת, לספק לפקיד השומה את מלוא המידע על נישומיו בקשר למקורות הכנסותיהם.

המטרה השניה, והעיקרית, למנוע מצב בו התובע תובע פיצוי בגין הכנסה X ואילו פקיד השומה מודע להכנסה Y, אשר נמוכה מהכנסה X.

העיתון המקצועי לענייני מסים

עידוד השקעות הון – עד גבול מסוים
בגץ 976/07 קלגון מוצרי פלסטיק בע"מ נ' מרכז השקעות
אמיר אבו-ראזק, משפטן

♦ בתגובת המשיבים, חזרו הם על אי-עמידתה המתמשכת של העותרת בתנאי כתב האישור באשר לתכנית השיווק, למחזורים כספיים ולמספר עובדים; נטען לחוסר בהירות במבנה הבעלות; הועלו הסתייגויותיה של רואת החשבון; ונזכר האיחור בהגשת דוח הביצוע הסופי. אשר לשמיעת החברה הוטעם, כי החוק מחייב ערר בכתב, וממילא במרוצת השנים נשמעו ונענו בחיוב בקשותיה השונות לשניוניים בהחזקות, למיקום המפעל ודרך הפעלתו, למועדי סיום תכנית ההשקעות ולהיקפה. לענין החזרת המענקים, נאמר כי אין לראות בהתנהלותה של החברה כישלון עסקי בלבד, בין היתר נוכח השכרת הציוד לדולב תוך יצירת מצג של חברה עצמאית, וכן משום שהתנהלותה אינה תואמת את תכלית החוק – קרי, לעודד פעילות יצרנית, ייצוא בהיקף משמעותי והעסקת עובדים.

בית משפט העליון בשבתו כבג"צ- כב' הש' א' רובינשטיין, א' חיות, ע' פוגלמן:

♦ נקודת המוצא של ביהמ"ש היא, כי בבחינת סבירותן של החלטות מנהליות, אין ביהמ"ש שם שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המוסמכת. בחינה זו היא משפטית, ואינה כוללת את תבונתה של ההחלטה, כי אם את סבירותה. בחינת סבירות ההחלטה קשורה בטבורה לשיקול הדעת הנתון לרשות. ככל שהיקפו רחב יותר, מגוון האפשרויות העומדות בפני הרשות גדול יותר, ומתחם סבירות ההחלטה רחב יותר. אשר להחזרת המענקים – כאמור – מדובר בהחלטה שהיא לב ליבו של שיקול דעת המנהל. יתרה מכך, כפי שעולה מן החוק במקרים מסוימים החזרת המענקים מתחייבת ואינה עניין שבשיקול הדעת. ביהמ"ש סבור כי ההחלטה על ביטול האישור למפרע נתקבלה על יסוד שיקולים מקצועיים לגיטימיים ואינה חורגת ממתחם הסבירות. במכלול הנסיבות ונוכח הוראת סעיף 25 לחוק עידוד השקעות הון, אין באי זימונה של העוררת כדי להביא לבטלות הליך הערר. העותרת, עם שהשקיעה גם כספים משלה, קנתה ללא ספק במעשיה שלה את החזרת הגלגל לאחור וביטול האישור, ואין לה להלין אלא על עצמה, כפי שמעידה ההשתלשלות. המנהלה הלכה לקראתה צעד ועוד, צעד עד שנאלתה. גם ככל שהמדובר בחזר הכספים, עם שהנושא אינו פשוט לחלוטין, נוכח תולדותיו ועמדות שונות שבוטאו על ידי מרכז ההשקעות, בשורה התחתונה נראה כי אין מנוס ממנו.

תוצאה:

♦ העתירה נדחת.

ניתן ביום 29.12.2011

ב"כ העותרת: עו"ד אלון שימל

ב"כ המשיבים: עו"ד רועי-אביחי שויקה

♦ מדובר בעתירה למתן צווים על תנאי כנגד החלטת מנהלת מרכז ההשקעות (להלן: "המשיבה 3") לבטל למפרע כתב אישור מענק לחברת קל גן (להלן: "העותרת"); כנגד המלצתה של ועדת הערר הפועלת מכוח החוק לעידוד השקעות הון, תשי"ט-1959 (להלן: "המשיבה 4") לאשר את הביטול; נתבקשו גם צווי ביניים. חברת קל גן נוסדה כחברה בבעלות פרטית אשר ביקשה להרחיב פעילותה ולהתחיל לייצר בעצמה את מוצריה. כחלק מהליך גיוס ההון הגישה למרכז ההשקעות בקשה לקבלת מעמד של מפעל מאושר לפי החוק, המקנה לה זכאות לקבלת מענקים בגין השקעותיה בהקמת המפעל, ובהמשך - להטבות מס.

♦ לטענת העוררת, בערר הראשון, האחריות למצבה העסקי הכולל היא של מרכז ההשקעות, שכן בעקבות העיכוב בהעברת המענק הראשון והאשמות שווא של השמאי, נקלעה לקשיים שגרמו לאי-עמידתה בתנאי האישור. כן נטען, כי מרכז ההשקעות התנער מאישור המעבר לדולב (שנתבקש מהמשיבים לאחר שהעותרת סבלה מקשיים עסקיים). בנוסף נטען, כי פרוטוקול הישיבה של ועדת הערר זהה לחוות הדעת של מחלקת הביקורת, ונראה כי לא נערך דיון ממשי בעניינה של קל גן; פרטי הישיבה אינם מופיעים בפרוטוקול; נשללה מקל גן זכות טיעון, ולא ניתן לה פרוטוקול הישיבה חרף בקשותיה. תגובת המשיבים, העיכוב בהעברת המענק היה מוצדק. החברה הפרה את כתב האישור במספר פנים נוספים, ובין היתר לא עמדה בתכנית השיווק לחו"ל. מכלול הפרות אלה מנוגד הן לחוק, הן לכתב האישור, והדבר מצדיק ואף מחייב את ביטולו למפרע. העיקולים והשעבודים הוטלו כמתחייב מן החוק ומכתב האישור; עם זאת, הסכימו שלא לבצע דיספוזיציות בנכסים המשועבדים עד לסיום ההליכים במסגרת העתירה. בערר השני, בו נישנו מרבית הטענות, והוסף כי יש לראות את כישלונה של החברה כעסקי גרידא, ואין לדרוש את החזרת המענקים. ביום 11.3.09 דנה ועדת הערר בערר ודחתה אותו. ביום 27.7.09 אושרה ההחלטה על ידי שני השרים. בהודעתה לבית משפט זה מיום 29.3.09, ביקשה החברה לבטל את החלטתה השנייה של ועדת הערר משום פגמים שנפלו בהליכי קבלתה. נטען, כי במעמד הדיון בערר יצר מרכז ההשקעות מצג שגוי מבלי שניתן לה להשמיע את עמדתה. נטענו פגמים נוספים, שעיקרם דיון הועדה בהרכב חסר; פרוטוקול הישיבה זהה בחלקו לחוות הדעת של מחלקת הביקורת; ופרטי הישיבה אינם מופיעים בפרוטוקול. בדיון ביום 24.5.10 ניתן צו על תנאי למשיבים ליתן טעם מדוע לא יבוטלו החלטותיהם של המנהלה, ועדת הערר והשרים, המורות על ביטול האישור ועל החזרת המענקים.

העיתון המקצועי לענייני מסים

שומת מע"מ לדוכן פאלפל בהתאם למספר הפיתות שנקנו
עמ (י-ם) 5060-06 האחים מ.ר.ש. לוי בע"מ נ' מנהל מס ערך מוסף
אינגה אייזנברג, משפטנית

הובהר, כי לא היה רישום הולם של הכספים המתקבלים בקופה ביום הביקורת, וככל הנראה גם בימים אחרים, למצער בשל קופה רושמת בעייתית, כאשר מעדות העד עלה, כי הקופה זייפה גם בימים אחרים. **ביהמ"ש קבע, כי המשיב רשאי היה מטעמים מבוססים לערוך שומה לפי מיטב שפיטה לעניין מס הערך המוסף.** אשר לשיקולים שהדריכו אותו בהפעלת סמכות זו ציין ביהמ"ש, כי לשיטתו נקודת המוצא שנבחרה – מספר הפיתות שנרכשו היא ראויה וטובה. כאמור, מדובר בחנות המוכרת פלאפל, ואם היא גם מוכרת מידי פעם כדורי פלאפל או משקאות ללא פיתה אזי, הפדיון המחושב מוטה כלפי מטה, ואין סיבה שהמערערת תתלונן על כך. מספר הפיתות הנרכשות נלקח מחשבוניות המערערת עצמה ולפיכך, מדובר במספר שאינו בגדר "הערכה" גרידא כטענת ב"כ המערערת. אשר לטענה, שלא הובאה בחשבון במידה הנכונה עובדת מכת העכברים עם יתר מכות השוק (עבודת הפיתוח), מקובלת על ביהמ"ש טענת המשיב, כי לא הובאה ראיה קונקרטית לעניין התקופות הרלבנטיות לפגעים אלו.

◆ **ביהמ"ש התקשה לקבל את הטענה, כי מדובר במכות שנמשכו במשך כל חמש השנים בהם מדובר, ומכל מקום עובדה זו לא הובהרה בראיות של ממש.** יתר על כן, הנתון של קניית הפיתות מעצם טיבו, יש בו כדי לנטרל השפעות מעין אלו ככל שמדובר בהיבט של פגיעה ברכיבי מזון מונחים. זאת מהטעם שהובהר, כי הפיתות נקנו באופן שוטף מספר פעמים ביום כדי שיהיו טריות. במצב דברים זה נראה, כי נתון זה משקף תמונת אמת מאחר, שהפיתות נרכשו לצורך מכירת פלאפל באופן שוטף ומדוד. בהתחשב במהותו של נתון קונקרטי זה, מתגמד משקל הטענות הכלליות שהעלתה המערערת, טענות שמידת השלכתן אינה ברורה כגון, הטענה בדבר המצב הכלכלי של המערערת כפי שהוא משתקף בחשבונה בבנק; הטענה שלא נעשתה השוואה לעסקים דומים, ולא נערכה בדיקה למול שנים קודמות. כאמור, מדובר בנתון שנלקח מתוך ספרי החשבונות של המערערת, וחישוב הפדיון באמצעותו אינו מסובך, והתמונה המתקבלת מהחישוב היא מדויקת על פניה. לא ניתן לומר, כי ההישענות על נתון זה אינה מקצועית.

התוצאה:

◆ הערעור נדחה.

ניתן ביום 20.12.11

ב"כ המערער: עו"ד ניר טסלר

ב"כ המשיב: עו"ד לאון סקברו, פרקליטות מחוז ירושלים-אזרחי

◆ למערערת חנות לממכר פלאפל, ופעילותה העסקית מתרכזת בחנות זו. המשיב קבע, כי סכום המס המגיע ממנה בגין המע"מ הקשור לפעילות בחנות מגיע ל- 209,850 ש"ח. המערערת הגישה השגה על קביעת המשיב, ההשגה נדחתה, בנימוק, של אי סבירות בדיווחים ובתחשיבים שהוצגו בזמן הדיון בהשגה, אי סבירות בנתוני מלאי סחורות של סוף שנות המס; אי רישום של קניות ירקות בספרים למרות שיש קנייה בפועל; אי הצגת סרטי קופה רושמת חרף דרישת המשיב, אי רישום תקבולים ביום 7.7.05 בקופה הרושמת או בכל תחליף נאות. אשר לאופן בניית שומת המשיב נטען, כי השומה נבנתה על יסוד כמות הפיתות שרכש העסק, כהולם את העובדה שמדובר בעסק שעיקר פעולתו מכירת מנות פלאפל. לצורך התחשיב, נלקחו כל הקבלות שקיבלה המערערת עבור הפיתות שרכשה.

◆ בערעור נטען, כי יש לבטל את השומה מאחר שהדוחו"ת התקופתיים שנמסרו למע"מ ע"י המערערת מדויקים ותואמים את המסמכים שעל פיהם נערכה הנהלת החשבונות של המערערת. המערערת הדגישה, כי ספרי החשבונות שלה כלל לא נפסלו. המערערת הוסיפה, כי תחשיביה מוכיחים, כי התוצאות העסקיות שלה סבירות. לשיטת המשיב, לעניין פסילת הספרים, בדיקת המערערת לימדה בעליל, כי ספריה אינם נכונים, ורק בשל טעות שלו הספרים לא נפסלו. עוד טוענת המערערת, כי לא נעשתה בדיקה מקצועית של מצבה – כך לא נעשתה השוואה לחנויות פלאפל אחרות.

ביהמ"ש המחוזי בירושלים – כב' השופטת מרים מזרחי:

◆ **ביהמ"ש קבע, כי מקובלת עליו טענת המערערת בהקשר למלאי לפיה, יש טעם נפגם בכך שהבודקת לא בדקה, כהודאתה בחקירתה, יתרות פתיחה. כך למשל, מלאי הפתיחה אותה שנה עמד על 4,500 ועל כן התמיהה שהציגה הבודקת בעניין העובדה שבסוף השנה נותר מלאי חומר רב יותר מזה שנרכש כל השנה, אינה משכנעת.** עם זאת נראה, כי היקף הרכישה הגדול תמוה על פניו, וזאת גם בהתחשב בטענת המערערת לפיה, הדבר נעשה מטעמים כלכליים של השגת מחירים נוחים יותר בקניה רבת היקף. טענת הרכישה הגדולה, מלמדת על קניה שוטפת מיותרת ובלתי סבירה, וגם אינה עולה בקנה אחד לכאורה עם טענת מכת העכברים בשוק הפוגעת במוצרי המזון. כאשר האחסון נפגע בשל מכת עכברים, פעולת הרכישה המוגברת אינה סבירה. מכל מקום, גם אם בנושא המלאי מעוררת גישת המשיב קושי, נראה, כי הבדיקה הכוללת שערך הייתה ראויה. ראשית

העיתון המקצועי לענייני מסים

תשלום באמצעות קרקע אינו מחליף מזומן
ע"מ 1106-05 צול ניהול פרויקטים בע"מ נ' מע"מ פ"ת
אברהם רוזנברג, משפטן (יועץ מס)

דניאל בסכום של 333,396 ש"ח, כפי שעולה מנספח ג' לתצהירו של חיים בובליל (להלן: "בובליל"), מטעם המשיב. סעיף 45 לחוק מס ערך מוסף תש"ל-1975 (להלן-"החוק") קובע, כי עוסק חייב להוציא לקונה חשבונית עיסקה על כל עיסקה או חלק מעיסקה גם אם הם פטורים ממס. סעיף 46 לחוק קובע, כי יש להוציא את החשבונית תוך 14 יום. מועד החיוב במס בעסקאות מקרקעין קבוע בסעיפים 28 (א) ו-29 (1) לחוק. אין מחלוקת, כי מועד החיוב כבר חלף. אולם, המערער נמנעה מלהוציא חשבונית מס בגין המכירה ואף נמנעה מדיווח על העיסקה למשיב. מקובלת על ביהמ"ש עמדתו של המשיב, כי מכירת הקרקע אשר הפכה אצל המערער למלאי עיסקי חייבת הן בדיווח והן בתשלום מס עיסקאות בגינה, לאור הוראות סעיף 2 (2) לחוק, שכן המערער ניכנה בגין הקרקע מס תשומות בדוח אשר הוגש על ידה בדצמבר 99. בכרטיס המערער בספרי נאות יבנאי - קיימת אסמכתא מיום 30.12.99 על הוצאת חשבונית מס' 79 למערער עבור רכישת מגרשים בסכום של 644,600 ש"ח. שורה לאחר מכן נרשמו חשבונית מס' 512 אשר התקבלה מאת המערער בסכום זהה עבור עבודות פיתוח של חלקה 19 אשר נושאת אף היא תאריך 30.12.99. חשבונית 512 היא אותה חשבונית שצורפה על ידי המערער כנספח 4 לתצהיר. כפי שעולה מנספח ד' לתצהירו של בובליל, תדפיס מצב החשבון של המערער במע"מ, ניכתה המערער בחודש דצמבר 99 מס תשומות בסך 104,556 ש"ח. מעיון באותו מסמך עולה, כי בין החודשים ינואר לנובמבר נוכה על ידי המערער מס תשומות בסכומים הנעים בין 13,000 ש"ח ל- 58,000 ש"ח, כאשר הממוצע הוא כ- 27,000 ש"ח לחודש. למנהל המערער לא היה כל הסבר באשר להבדל המשמעותי בין הניכויים בחודשים הקודמים - לבין אותו ניכוי בחודש דצמבר 99 בסדר גודל שיש בו כדי לכלול את מס התשומות הנובע מחשבונית הרשומה בספרי נאות יבנאי בגין רכישת המקרקעין. יש לציין, כי המערער הגישה רשימה ארוכה של עדים אותם ביקשה להזמין. אולם, המערער לא כללה ברשימה זו נציג של חברת נאות יבנאי, לשם בירור טענתה המרכזית בעניין אי ניכוי מס התשומות על פי אותה חשבונית 79 הרשומה בספרי נאות יבנאי. ההנחה היא אכן שעדות זו לא הייתה תומכת בגרסתה בדבר אי קבלת החשבונית ואי ניכוי המס אשר נכלל בה. ביהמ"ש קבע, התוצאה היא, כי בדין הוצאה למערער השומה בגין מכירת הקרקע בגן יבנה, ודין הערעור להידחות.

תוצאה:

◆ הערעור נדחה.

ניתן ביום 31.12.2011

ב"כ המערער: עוה"ד רינגולד

ב"כ המשיב: עוה"ד ריצ'ולסקי, פרקליטות מחוז ת"א (אזרחי).

◆ המערער, הינה חברה העוסקת במתן שירותי עבודות תשתית. בשנים 98 - 99 המערער ביצעה עבודות תשתית עבור חברת נאות יבנאי בע"מ (להלן: "נאות יבנאי"). בגין ביצוע העבודות אלה, נאות יבנאי לא שילמה את החשבוניות המאושרים עקב קשיים כספיים. החשבונית אשר הוגשה על ידי המערער לנאות יבנאי הייתה בסך של כ- 645,000 ש"ח. משלא התקבלה התמורה עבור החשבונית, הציעה נאות יבנאי, לשלם את התמורה למערער במגרשים. המערער הסכימה לכך, וקיבלה חלק מהתמורה במגרש. כלומר, המגרש הוא שווה ערך למזומן והמערער שילמה מע"מ ביום הוצאת חשבונית המס כאילו שולמה התמורה במזומן. המשיב הוציא למערער שומה בסך של כ- 48,000 ש"ח, בגין מכירת קרקע בגן יבנה, בסכום של כ- 333,000 ש"ח, ומכאן הערעור.

◆ טענת המערער, כי יש לראות מועד מכירת הקרקע כמועד הפיכת התשלום באמצעות הקרקע למזומן, ומשכך אין היא צריכה להוציא חשבונית ולשלם מע"מ על המכירה של הקרקע. קבלת הקרקע נחשבת כתשלום במזומן ע"י נאות יבנאי.

◆ טענת המשיב, כי בניגוד לטענת המערער, קבלת הקרקע איננה בגדר תשלום במזומן ששילמה נאות יבנאי. מדובר בעיסקאות החלפת שירותים או מוצרים כנגד השירות אשר ביצעה המערער עבור נאות יבנאי. הקרקע הפכה אצל המערער למלאי עיסקי בגינה קיבלה חשבונית מס וניכתה תשומות. מכירת הקרקע חייבת במס עיסקאות בין אם מדובר במכירה במסגרת פעילות שוטפת ובין בעיסקת אקראי. עוד נאמר, כי החובה לדווח על מכירת הקרקע ולשלם את מס העיסקאות, מוטלת על המערער אף מהעובדה, שהמערער ניכנה מהקרקע מס תשומות בדוח שהוגשה על ידה בדצמבר 99.

ביהמ"ש המחוזי בת"א-יפו בפני כב' השופטת דניה קרת-מאיר:

◆ לתצהירו הראשון צירף טאוב חשבונית מס אשר מסרה המערער לנאות יבנאי בגין ביצוע עבודות תשתית בשנים 98 ו-99 בסך של 644,600 ש"ח. חשבונית זו נושאת תאריך 30.12.99. מנהל המערער העיד, כי נאות יבנאי נקלעה לקשיים והתברר שאין באפשרותה לשלם את סכום החשבונית. לכן הציעה נאות יבנאי לשלם את התמורה במגרשים במקום בכסף מזומן. על פי עדותו של טאוב מדובר בשנת 99. מעדות זו עולה אכן באופן חד משמעי, כי המגרשים נמסרו בתמורה לביצוע העבודות. משנשאל מנהל המערער כיצד נרשמו המגרשים שהתקבלו בספרי החברה ענה בשלב ראשון באופן מיידי "כמלאי". אחת החלקות אשר התקבלו אצל המערער נמכרה לדוד ורבקה

דנציגר: התיק נסגר מחוסר אשמה

היועץ המשפטי לממשלה, עו"ד יהודה וינשטיין, החליט ביום 4.1.2012 לסגור את תיק החקירה נגד שופט ביהמ"ש העליון, עו"ד יורם דנציגר בעילה של חוסר אשמה, ולא של חוסר ראיות מספיקות. בכך למעשה נסללה דרכו של דנציגר בחזרה את כס השיפוט. יצויין, כי עמדתו של וינשטיין ניתנה בניגוד לעמדתו של פרקליט המדינה, עו"ד משה לדור, שקבע שלעמדתו העילה הראויה לסגירת התיק נגד השופט דנציגר היא חוסר ראיות. בהחלטתו של וינשטיין, המתפרסת על פני 24 עמודים, מפורטים לראשונה החשדות שהופנו כלפי השופט דנציגר, במסגרת הסתעפות החקירה המקיפה שנוהלה נגד לחיאני. בהחלטה מוסבר, כי וינשטיין שוכנע שדנציגר לא העניק כל טובת הנאה לראש עיריית בת-ים שלומי לחיאני בעת כהונתו כראש עיר וכי מסקנה זו מבוססת על ניתוח הראיות שנצברו במהלך החקירה המקיפה.

חברות ניהול יידרשו להון עצמי של 10 מיל'

ביום 3.1.2012 אישרה ועדת הכספים, תקנות פיקוח על שירותים פיננסיים, שתחייבנה חברות ניהול בשוק ההון להחזיק במינימום הון עצמי של 10 מיליון ₪. עוד קובעות התקנות, כי בחברות ניהול לא תחלקנה דיבידנדים ללא קיומו של הון עצמי נזיל. התקנות הותקנו במטרה לייצר כרית ביטחון לחברות מנהלות כנגד סיכונים. עפ"י התקנות שאושרו, ישתנה המצב הנהוג עד היום, שבו חויבו חברות מנהלות להחזיק הון עצמי נזיל בגובה 1 מיליון ₪ בלבד. ההון העצמי ההתחלתי המינימאלי שיהיה על חברות בהקמה להחזיק יעמוד על 10 מיליון ₪. ההון העצמי הקבוע שיהיה על חברות מנהלות להחזיק יהיה פרופורציונאלי להיקף הנכסים, החיסכון וההשקעות שלהן. עוד עפ"י התקנות החדשות, חברות מנהלות יחזיקו בנכסים נזילים בהיקף 50% לפחות מההון העצמי המזערי הנדרש (10 מיליון ₪). בנוסף, חברות מנהלות לא תחזקנה יותר מ- 10% מאמצעי שליטה בתאגיד כלשהו, למעט חברת בת שהיא חברה מנהלת. יצויין, כי יו"ר ועדת הכספים, ח"כ משה גפני החרוג חברות המנהלות קרנות שהן בבעלות העמיתים ולא בידי בעלי הון.

גביה של 23 מיליון בסופ"ש אחד !

בסוף השבוע האחרון, ערכה רשות המיסים מבצע משולב, רחב היקף, בו השתתפו משרד השומה תל-אביב 1, משרד מע"מ ת"א 1 ו-2, מע"מ ת"א 3, מע"מ גוש דן ומס קניה תל-אביב. במבצע לקחו חלק כ- 170 עובדים של רשות המיסים מאזור תל-אביב וגוש דן, מתוגברים בחוקרים מחטיבת החקירות והיחידה הארצית לאכיפת הגבייה. נערכו כ- 480 ביקורות בעסקים ונגבו חובות בסך של כ- 23 מיליון ₪ (!). עפ"י הודעת רשות המיסים, המבצע מהווה חלק ממאמץ מיוחד עליו החליטה הנהלת הרשות במסגרתו הונחו משרדי מע"מ ומס הכנסה להגביר את פעילות הביקורת בעסקים, להעמיק את הגבייה מחייבים, כל זאת תוך נוכחות מאסיבית בשטח וחיזוק ההרתעה.

עו"ד הודה והורשע

עו"ד יוסי שקד (54) הודה והורשע ביום 29.12.2011 בבימ"ש השלום בת"א, כב' השופטת דניאלה שריזלי, במסגרת הסדר טיעון, באי הגשת דוחות תקופתיים למע"מ במועד. לפי כתב האישום שהוגש נגד שקד ע"י משרד מע"מ תל-אביב 3, רשות המיסים, הנאשם לא הגיש למע"מ במועד את הדוחות התקופתיים, בתקופה שבין ינואר 2008 עד אוקטובר 2010. עם הגשת כתב האישום, הגיש הנאשם בקשה לעיכוב הליכים, שנדחתה ע"י היועץ המשפטי לממשלה. לאחר מכן, כפר הנאשם באחריותו הפלילית לעבירות שבכתב האישום וטען טענה מקדמית של "הגנה מן הצדק" וביקש את ביטול כתב האישום. בימ"ש קיבל את עמדת מע"מ ודחה את טענת הנאשם. לפי הסדר הטיעון, חזר בו שקד מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום. לגבי העונש, סוכם כי יופעל עונש המאסר על תנאי מתיק קודם ובתיק הנוכחי יוטל עליו עונש מאסר בפועל של 3 חודשים, שירוצה בעבודות שרות ובחופף למאסר על תנאי. כמו-כן, בהתאם לשיקול דעתו של בימה"ש יוטל על הנאשם מאסר על תנאי וקנס כספי. מועד הטיעונים לעונש וקבלת חו"ד הממונה על עבודות השירות נקבע למרץ 2012. (ת"פ - 47069-10-12 מדינת ישראל נ' שקד)

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
 תל אביב 67021; טל. 03-6966416-03 פקס. 03-6953991-03 info@masfax.co.il

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי
 טל. 03-6966733-03, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.